

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.294 van 13 mei 2015
in de zaak A. 215.532/XIV-36.360**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Benoit Dhondt
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 9 april 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 140.617 van 9 maart 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 15 april 2015aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In het tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Die bepaling heeft echter geen rechtstreekse werking in het Belgische recht. In het eerste en het tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van het recht van verdediging doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het

bestreden arrest dat recht zou hebben geschonden. Het eerste en het tweede middel zijn in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt in het bestreden arrest op dat “verzoeker verwijst in het algemeen naar de preciaire situatie van interne ontheemden in Kabul [...] doch laat na die situatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken” en dat “de talloze citaten in en de documenten hierover bij het verzoekschrift [...] hieraan geen afbreuk [doen]” aangezien “een verwijzing naar algemene rapporten [...] immers niet [volstaat] om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade [...] bestaat”. De kritiek van verzoeker dat niet werd ingegaan op de rapporten aangaande de leefomstandigheden mist dan ook feitelijke grondslag.

Wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief, wordt in het bestreden arrest vastgesteld dat “uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota [...] blijkt dat Kabul aan deze algemene voorwaarden [zoals vooropgesteld door het UNHCR] voldoet”. Er is, in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, geen sprake van een omkering van de bewijslast. Daarnaast wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog op de motivering in de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende de redelijkheid van het vestigingsalternatief, waarbij ondermeer werd gewezen op verzoekers eerdere verblijven in Jalalabad en Kabul, op zijn bovengemiddelde geestelijke vermogens, op zijn financieel bemiddelde familie, op zijn opleiding en werkervaringen en op het uitgebreide netwerk van contacten van zijn schoonbroer als voormalig parlementslid, waarna hij besluit dat er geen objectieve argumenten voorhanden zijn die erop wijzen dat een hervestiging in Kabul onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, blijkt hieruit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet en dat daarbij eveneens rekening werd gehouden met het profiel van verzoeker en diens bemiddelde familie maar dit niet werd aanvaard als een tegenindicatie voor de redelijkheid van het vestigingsalternatief. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen.

Het eerste en het tweede middel zijn in die mate, en voor zover
ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertien mei tweeduizend vijftien,
door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams